

UZASADNIENIE

W dniu 6 grudnia 2016 roku powód M. M. wniósł pozew przeciwko P. R. o zapłatę kwoty 361 EUR z odsetkami ustawowymi od dnia 25 listopada 2016 roku wraz z kosztami postępowania wraz z kwotą stanowiącą równowartość kwoty 40 EUR tytułem stałej rekompensaty wynikającej z ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że pozwany zlecił powodowi wyszukanie oferty sprzedaży konkretnego modelu samochodu oraz pośrednictwo w jego nabyciu. Powód wskazał, że zgodnie ze zleceniem wyszukał kilka ofert sprzedaży pojazdów, spośród których powód dokonał wyboru auta. Powód zakupił wybrany przez pozwanego pojazd i przygotował do odbioru. Następnie powód wskazał, że po przygotowaniu pojazdu do transportu do Polski małżonka pozwanego poinformowała go, że pojazd nie jest zgodny z oczekiwaniami i w związku z tym nie zamierza go kupować. Stanowisko małżonki potwierdził następnie telefonicznie pozwany. Powód wskazał, że oświadczenie pozwanego uznał za odstąpienie od umowy i na podstawie art. 742 k.c. wystawił rachunek w którym obciążył pozwanego sumą wydatków, jakie poczynił w celu należytego wykonania zlecenia, na które złożyły się: koszt transportu samochodu – 225 EUR, koszt czyszczenia pojazdu, 30 EUR, koszt prac biurowych, - 45 EUR i należny podatek VAT – 57 EUR. Pozwany należności nie uregulował.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. Uzasadniając żądanie pozwany podniósł, że skoro do zakupu pojazdu nie doszło nie sposób uznać, że powód pośredniczył w zawarciu umowy. Pozwany zaprzeczył, że zawarł z pozwanym jakąkolwiek umowę, na podstawie której zobowiązał się do poniesienia kosztów związanych z przedstawieniem oferty, a okoliczności te nie zostały przez powoda wykazane, w tym także fakt zakupu samochodu na zlecenie pozwanego. Pozwany przyznał, że strony pozostawały w kontakcie, jednak oferty wyszukane przez powoda nie spełniły jego oczekiwań. Wreszcie pozwany wskazał, że powód nie wykazał, żeby koszty, których zwrotu się domaga, rzeczywiście poniósł. Pozwany zaprzeczał, że zlecał transport auta, czy jego czyszczenie. Pozwany wyjaśnił, że zwrócił się do powoda o znalezienie auta, jako osoba fizyczna, zatem naliczenie odsetek właściwych dla transakcji handlowych jest nieuzasadnione.

W odpowiedzi powód podtrzymał swoje dotychczasowe twierdzenia.

W wyroku z dnia 4 września 2017 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanego P. R. na rzecz powoda M. M. kwotę 47,00 EUR wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 25 listopada 2016 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i zasądził od powoda M. M. na rzecz pozwanego P. R. kwotę 54.44 zł tytułem kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku założyła strona powodowa zaskarżając go w części tj. co do punktu I w zakresie przyjętego rodzaju odsetek ustawowych zamiast ustawowych od transakcji handlowych oraz w zakresie punktu II. i III. zarzucając:

a) art. 742 kc, przez błędną wykładnię, polegającą na stwierdzeniu, że do niezbędnych wydatków, poniesionych w celu należytego wykonania zlecenia, podlegających zwrotowi, nie należą należności publicznoprawne, odprowadzone w związku z wystawioną fakturą za wykonaną usługę, lub zryczałtowane koszty eksploatacji pojazdu, użytego do transportu, a jedynie poniesione wydatki na zakup paliwa, w wysokości ustalonej na podstawie doświadczenia życiowego Sądu,

a) art. 746 § 1 kc, przez jego niezastosowanie do oceny ustalonego w trakcie postępowania stanu faktycznego w kontekście dochodzonego roszczenia, skutkujące jego oddaleniem w znacznej części, mimo stwierdzenia, że powód wykonał zlecenie w znacznym zakresie, a zatem należny jest mu nie tylko zwrot wydatków, ale również część wynagrodzenia, odpowiadająca jego dotychczasowym czynnościom,

b) art. 735 § 2 kc, poprzez jego niezastosowanie, skutkujące stwierdzeniem, że z tytułu czynności wykonanych przez powoda we własnym zakresie, jak czynności biurowe, czy sprawdzenie stanu technicznego pojazdu i jego czyszczenie, nie należy mu się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy,

d) art. 7 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt 3 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych i w zw. z art. 481 § 2 kc, poprzez jego niezastosowanie, pomimo stwierdzenia, że umowa miała charakter transakcji handlowej, skutkujące zasądzeniem odsetek ustawowych, zamiast odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych;

2. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na wynik sprawy, a to:

a) art. 233 § 2 w zw. z art. 232 kpc, poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, skutkującą:

- uznaniem za udowodnioną w oparciu o zeznania świadka okoliczność wykonania transportu zakupionego samochodu, przy równoczesnym uznaniu za nieudowodnione okoliczności wykonania sprawdzenia sprawności pojazdu w warsztacie samochodowym, jego czyszczenia, czy prac biurowych, potwierdzonych zeznaniem tego samego świadka, jak i samego pozwanego;
- uznaniem za nieudowodnione wysokości poniesionych przez powoda wydatków, podczas, gdy pozwany potwierdził, że zawarta pomiędzy nimi umowa o świadczenie usług przewidywała poczynienie przez powoda wszystkich czynności, których zwrotu kosztów się domaga, a koszt ich poniesienia wliczony był w cenę ryczałtową przez nie uzgodnioną, co przy bezspornej wysokości ustalonego wynagrodzenia oraz cenie kosztów zakupu pojazdu, pozwala na wyliczenie uzgodnionej wysokości tych wydatków; równocześnie, ze względu na potwierdzenie przez pozwanego ich uzgodnienia i poniesienia, konieczny do odliczenia wydaje się jedynie koszt transportu samochodu do S., który, jako jedyny element usługi nie został wykonany;

a) art. 98 § 3 i 4 kpc, w zw. z art. 233 kpc, poprzez:

- nie zaliczenie do niezbędnych kosztów procesu pełnych kosztów poniesionych przez powoda w zakresie kosztu przejazdu na rozprawę strony i pełnomocnika według stawek za km wynikających z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29.01.2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi (...) z tytułu podróży służbowej, w zw. z rozporządzeniem Ministra infrastruktury z 25.03.2002r., przy równoczesnym przyjęciu takich stawek przy ustalaniu wysokości zwrotu kosztów podróży należnych świadkowi, tj. stawki 0, (...) za 1 km przebiegu pojazdu o pojemności powyżej 900cm³;

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przedmiotowa sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym uregulowanym w art. 505¹ k.p.c. - art. 505¹⁴ k.p.c. W postępowaniu uproszczonym apelację można oprzeć na dwóch wskazanych w przepisie art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. podstawach: naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Apelacja w postępowaniu uproszczonym ma charakter apelacji ograniczonej (por. stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 31 stycznia 2008 roku, III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55, mającej moc zasady prawnej). Oznacza to, że jej celem jest kontrola wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji (z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego) w granicach wyznaczonych przez treść zarzutów apelacji.

W postępowaniu uproszczonym jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art. 505¹³ § 2 k.p.c.).

Apelacja pozwanej jest zasadna jedynie w niewielkim zakresie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że ustalenia Sądu Rejonowego były w pełni prawidłowe i w całości zostały przyjęte przez Sąd Okręgowy za podstawę rozstrzygnięcia. Ponadto Sąd Okręgowy podzielił argumentację prawną podaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Sąd Rejonowy wyczerpująco ustalił stan faktyczny na podstawie materiału dowodowego zaoferowanego przez strony i prawidłowo ocenił ten materiał dowody. Oparł się w tej mierze głównie na dowodach z dokumentów, których prawdziwość nie była kwestionowana. Ponadto dał wiarę w całości zeznaniom świadków i stron, które ocenił co do zasady jako wiarygodne i spójne, wyjaśniając wątpliwości, które w niewielkim zakresie zeznania te niosły. Ocenę tę podzielił Sąd II instancji.

Wobec prawidłowości działań podjętych przez Sąd Rejonowy, ocenie został poddany pozostały materiał dowody naprowadzony przez strony. Sąd, mając na uwadze ciężar dowodu wynikający z treści art. 6 k.c., prawidłowo materiał ten ocenił. Prawidłowo zakwalifikował umowę łączącą strony, jako umowę o zlecenia w rozumieniu art. 734 k.c. oraz ustalił, że strony uzgodniły zakres czynności i wynagrodzenie za ich wykonanie. Szeroko rozważył zasadność zwrotu poniesionych wydatków zgodnie z treścią art. 742 k.c. Zgodnie z treścią art. 6 k.c. to powód winien wykazać poniesione wydatki. Sąd Rejonowy, opierając się o zasady doświadczenia życiowego uznał za wykazane jedynie koszty paliwa we wskazanej wysokości. Powód nie wykazał w żaden sposób, by koszt paliwa rzeczywiście poniesiony przewyższał tę kwotę. Podobnie prawidłowo Sąd ustalił, iż powód nie wykazał poniesienia i zasadności innych wydatków, ani by były poniesione w celu wykonania tego konkretnego zlecenia. Sąd Okręgowy w całości podzielił przy tym rozważania Sądu I instancji.

W zakresie zarzutów dotyczących rozliczenia kosztów procesu, w szczególności nie zaliczenia kosztów przejazdu pełnomocnika i strony według stawek wynikających z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 roku w sprawie należności przysługujących pracownikowi z tytułu podróży służbowej, w zw. z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z 25 marca 2002 roku, Sąd uznał je za niezasadne. Sąd Odwoławczy podzielił bowiem pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2016 roku (III CZP 26/16, Biuletyn SN 2016, nr 6 poz. 10), zgodnie z którym kosztami przejazdu do sądu pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym – jeżeli ich poniesienie było niezbędne i celowe w rozumieniu art. 98§1 kpc – są koszty rzeczywiście poniesione. Kosztów tych nie należy utożsamiać ze sztywno określonymi stawkami wynikającymi z przepisów wskazywanych przez powoda rozporządzeń. Po pierwsze koszty te odnoszą się do kosztów podróży osób mających status pracownika, w związku z odbyciem podróży służbowej na podstawie wystawionej przez pracodawcę delegacji. Niedopuszczalne jest stosowanie bez wyraźnej podstawy prawnej przepisów dotyczących pracowników do osób, które takiego statusu nie mają.

W zakresie zarzutów dotyczących błędnego określenia odsetek zgodzić się należy z powodem, iż Sąd niewłaściwie określił należne powodowi odsetki. Zgodnie bowiem z treścią art. 7 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt ustawy o transakcjach handlowych, na podstawie art. 481§2 kpc to właśnie odsetki ustawowe od transakcji handlowych są tymi, które należało zastosować przy rozliczeniu umowy stron. Jedynie więc w tym zakresie Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 §1 k.p.c. częściowo zmienił wyrok, w pozostałym zakresie na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Uznając, iż powód wygrał postępowanie apelacyjne w bardzo niewielki zakresie Sąd całością kosztów tego postępowania obciążył stronę powodową. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalone na podstawie § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za adwokackie (Dz. U. 2015.1800) na kwotę 135 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. z (...)(...)